



Служба „Преса и
информация“

Съд на Европейския съюз
ПРЕССЪОБЩЕНИЕ № 89/11
Люксембург, 14 септември 2011 г.

Заклучение на генералния адвокат по съединени дела
C-424/10, Ziolkowski и C-425/10, Szeja и др.

Според генералния адвокат г-н Bot периодите на пребиваване, завършени на територията на приемащата държава членка единствено съгласно нейното национално право трябва да бъдат взети предвид при изчисляването на продължителността на престоя на гражданин на Съюза с цел придобиване на право на постоянно пребиваване на тази територия

Такива периоди на пребиваване, завършени преди присъединяването на държавата по произход на един гражданин към Съюза трябва също да бъдат взети предвид при изчисляването с цел придобиването на това право

Директивата относно свободното движение на хора¹ определя как и при какви условия европейските граждани могат да упражняват своето право на свободно движение и пребиваване на територията на държавите членки.

Тя въвежда система на три нива, всяко от които е функция от продължителността на пребиваване на територията на приемащата държава членка. Най-напред, тя предвижда, че гражданин на Съюза има право да пребивава на територията на приемащата държава членка за срок до три месеца без други особени условия. По-нататък, тя предвижда, че придобиването на право на пребиваване за повече от три месеца е подчинено на спазването на определени условия. За да се ползва от него, гражданинът на Съюза трябва по-конкретно да е работник или самостоятелно заето лице в приемащата държава членка или да притежава достатъчно средства за себе си и за членовете на семейството си, с цел да не се превърнат в тежест за системата за социално подпомагане на тази държава и да притежава пълно здравно застрахователно покритие в посочената държава. Накрая, директивата установява в полза на гражданите на Съюза, които са пребивавали законно в приемащата държава членка в продължение на непрекъснат срок от пет години, право на постоянно пребиваване, което не е подчинено на горепосочените условия.

Г-н Ziolkowski и г-жа Szeja, полски граждани, пристигат в Германия преди присъединяването на Полша към Съюза, съответно през 1988 и 1989 г. В съответствие с германското право те получават право на пребиваване по хуманитарни причини. Правото им на пребиваване е продължавано редовно по същите причини. След присъединяването на Полша към Съюза те са поискали от компетентните германски органи да им бъде предоставено право на постоянно пребиваване. След отказа поради липса на работа или на възможност да докажат, че разполагат с достатъчно собствени средства, те подават жалба до компетентните германски съдилища.

Bundesverwaltungsgericht (Федерален административен съд, Германия), сезиран със спора, по същество отправя въпрос до Съда дали изтеклите периоди на пребиваване на територията на приемащата държава членка, единствено съгласно нейното национално право, включително преди присъединяването на Полша към Съюза, могат да бъдат

¹ Директива на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година относно правото на граждани на Съюза и на членове на техните семейства да се движат и да пребивават свободно на територията на държавите членки, за изменение на Регламент (ЕИО) № 1612/68 и отменяща Директиви 64/221/ЕИО, 68/360/ЕИО, 72/194/ЕИО, 73/148/ЕИО, 75/34/ЕИО, 75/35/ЕИО, 90/364/ЕИО, 90/365/ЕИО и 93/96/ЕИО (ОВ L 158, стр. 77; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 7, стр. 56).

разглеждани като периоди на законно пребиваване по смисъла на правото на Съюза и така да бъдат взети предвид при изчисляването на продължителността на престоя на гражданина на Съюза с цел придобиване на право на постоянно пребиваване.

Най-напред, генералният адвокат г-н Yves Bot припомня, че разпоредбите на Директивата относно свободното движение на хора не засягат по-благоприятните национални разпоредби. Такъв е в частност случаят при право на пребиваване, предоставено по хуманитарни причини, без да е взет предвид размерът на средствата, с които разполага съответното лице. При това положение изглежда че без да се уточни, че тези по-благоприятни национални разпоредби ще бъдат изключени от механизма на придобиване на правото на постоянно пребиваване, Директивата всъщност може би имплицитно, но все пак логично ги валидира като част от въпросния механизъм.

По-нататък, генералният адвокат счита, че разпоредбите на Директивата не трябва да бъдат тълкувани ограничително и при всички случаи не трябва да бъдат лишавани от полезното си действие. Волята на законодателя на Съюза обаче е да достигне, за гражданите на Съюза, които отговарят на условията за придобиване на право на постоянно пребиваване, до напълно равно третиране със собствените граждани на съответната държава членка. Той тръгва от принципа, че след достатъчно дълъг период на пребиваване на територията на приемащата държава гражданинът на Съюза е създавал тесни връзки с тази държава и е станал неразделна част от нейното общество. Не може да има спор, че е такава ситуацията, която се създава, когато връзките между индивида и приемащата държава членка се създават в рамките на отношения на хуманитарна солидарност, както е в конкретния случай.

Генералният адвокат уточнява и че степента на интеграция на гражданина на Съюза не зависи от факта дали правото му на пребиваване произтича от правото на Съюза или от националното право. Освен това степента на интеграцията му не зависи и от неговото материално положение, тъй като това положение е било взето предвид и управлявано от приемащата държава членка през период от време, чиято продължителност, по-голяма от определената в Директивата (а именно 5 години), представлява именно израз на интеграцията му.

Накрая, г-н Bot смята че Директивата относно свободното движение на хора създава правила, задължителни за държавите членки, които ако бъдат спазени, последните не могат да не допуснат признаването на правото на постоянно пребиваване. В същото време и предвид целта ѝ, тази директива не възпрепятства държавите членки да предвиждат собствени по-благоприятни правила, които биха могли да ускорят процеса на интеграция и социално сближаване.

Следователно, генералният адвокат предлага на Съда да тълкува директивата в смисъл, че **изтеклите периоди на пребиваване на територията на приемащата държава членка единствено съгласно нейното национално право, трябва да бъдат взети предвид при изчисляването на продължителността на пребиваване на гражданина на Съюза с цел придобиване на право на постоянно пребиваване на тази територия.**

На последно място, Съдът е приканен да отговори, че такива **периоди на пребиваване, завършени от европейски гражданин преди присъединяването към Съюза на неговата държава по произход, трябва също да бъдат взети предвид при изчисляването с цел придобиване на право на постоянно пребиваване.**

ЗАБЕЛЕЖКА: Заключение на генералния адвокат не обвързва Съда. Задачата на генералните адвокати е да предложат на Съда, при пълна независимост, правно разрешение на делото, което им е поверено. Съдиите от Съда пристъпват към разисквания по делото. Съдебното решение ще бъде постановено на по-късна дата.

ЗАБЕЛЕЖКА: Преюдициалното запитване позволява на юрисдикциите на държавите членки, в рамките на спор, с който са сезирани, да се обърнат към Съда с въпрос относно тълкуването на

правото на Съюза или валидността на акт на Съюза. Съдът не решава националния спор. Националната юрисдикция трябва да се произнесе по делото в съответствие с решението на Съда. Това решение обвързва по същия начин останалите национални юрисдикции, когато са сезирани с подобен въпрос.

Неофициален документ, предназначен за медиите, който не обвързва Съда.

[Пълният текст](#) на заключението е публикуван на уебсайта CURIA в деня на обявяването.

За допълнителна информация се свържете с Илияна Палъова ☎ (+352) 4303 3708

Кадри от обявяването на решението са достъпни на „[Europe by Satellite](#)“ ☎ (+32) 2 2964106